

MARA

(tweede vervolg)

Numeri 33:8

Onlangs hebben wij de geschiedenis van de doortocht der kinderen Israëls door de Rode zee beschouwd. Laat ons nu nog de betekenis daarvan overdenken.

Want dat deze een geestelijke en hogere betekenis heeft, zien wij duidelijk uit 1 Cor. 10:1, waar de apostel zegt: “Ik wil niet, broeders! dat gij onwetende zijt, dat onze vaders allen onder de wolk waren, en allen door de zee doorgegaan zijn.” Deze doortocht was alzo als het ware een doop en beeldde de doop des Nieuwe Verbonds af, gelijk beiden dat alles betekenen en verzegelen wat tot de afwassing der zonde behoort, en haar als middel in de hand des Geestes bewerkt en bevordert.

Laat ons eerst nog eens terugzien op het doortrekkende Israël. Zij wandelen daar als het ware in een afgrijselijk graf. Men denke eens aan de vreselijke diepte der zee en stelle zich dan de ontzaglijke hoogte der watermuren aan beide zijden voor ogen, die ofschoon zij dreigen neder te storten, nochtans als rotsen vaststaan.

Ik stel mij ook niet voor, dat de zee zich terstond van het ene tot het andere einde zal vaneen gescheiden hebben. Maar dewijl er staat, dat de Heere de zee deed weggaan door een sterke oostenwind die ganse nacht, zo besluit ik daaruit, dat het water ook nog voor hen als muren of wallen gestaan heeft, die steeds door het geloof verdeeld werden, zodat ze naar beide zijden weken, al naardat zij ze naderden.

Boven hen was een uitgestrekte wolk. Alzo waren zij van alle kanten als het ware door wateren omringd. Dat kon met recht een doop genoemd worden, die ook eertijds door indompeling geschiedde. De Joden waren alzo allen reeds in hun vaderen gedoopt, en als Jezus beval, dat zij zowel als de heidenen moesten gedoopt worden, zo bewees dit het ontoereikende van de eerste doop, evenals die der eerste geboorte; zoals ook Johannes zijn doop voor ontoereikend hield, en het als noodzakelijk verklaarde, door Hem, Die na hem kwam, hoewel Hij voor hem was, met vuur en met den Heiligen Geest gedoopt te worden.

Van de doop wordt gezegd, dat men in Christus en bijzonder in Zijn dood ingedompeld en met Hem begraven wordt door de dood in de dood, zoals wij gewassen worden van onze zonden met zijn bloed.

Is het dan niet reeds merkwaardig, dat de zee rood heet vanwege haar rode kleur of oever, en zingt de christen niet met recht:

*Was van al mijn zonden,
Vader, mijn onrein gemoed,
Nog aan de aard verbonden,
In het heilig bloed,
Dat uit Jezus' wonden
Voor mij heeft geboet.*

Is het niet opmerkelijk, dat de zee evenals het voorhangsel in de tempel, in twee delen gedeeld en daardoor een weg gebaad werd, waar er vroeger geen geweest is? Want is niet ook de mensheid van Christus door de dood in twee delen gedeeld, toen ziel en lichaam van elkander gescheurd werden, waardoor ons de anders voor ons gesloten weg tot de troon der genade als een nieuwe en levende weg is geopend geworden?

Al de Egyptenaars werden in dezelfde zee verdrinken, door welke Israël verlost werd. Gelijk als door het lijden en sterven van Christus voor alle uitverkorenen het leven is verworven, zo is voor alle vijanden de ondergang bereid.

De doortocht van Israël door de Rode zee is alzo een afbeelding van hetgeen tot reiniging van zonde behoort. Hier nu hebben wij vele punten op te merken.

1. Israël, dat Egypte verlaat en naar Kanaän, het beloofde land, wil, is het beeld van de levendgemaakte en tot Jezus getrokken, door de Geest geleerde ziel, die het edelmoedige, hoge en vaste besluit genomen heeft alle zonden te haten en te vlieden, God van ganser harte te dienen, en voor alle dingen te trachten naar het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid.

2. De wolk- en vuurkolom is de geheimzinnige, maar almachtige trekking des Vaders tot de Zoon, waardoor de ziel wordt getrokken, en zij getrouw en nauwkeurig geleid wordt. Want: "Gij hebt mijn rechterhand gevat en Gij zult mij leiden door Uw raad." Hier worden hun de voor hen heilzame middelen der genade toegedeeld, zodat zij van achteren belijden moeten, indien ene, of een weinig beduidende omstandigheid in hun leven anders geweest was, zou ook hun gehele gang zich anders gevormd hebben.

3. De nagejaagde Farao is aan de ene zijde het beeld der wet, die met haar uitgespreide netten en met vloek en verdoemenis vergezelde eisen, dewijl zij het vonnis des doods reeds uitspreekt over hem, die slechts in één struikelt, al ware het ook dat hij anders alles hield, de ziel zozeer dringt en in de engte drijft, dat zij geen raad meer weet, dat zij naar een andere weg des heils omzien en vragen moet: wie zal mij verlossen?

Het bestemde getal tichelstenen wordt zonder mededogen en met gestrengheid gevorderd, zonder enig stro er bij te verlenen, zonder enige rust te laten, en nog wel met het verwijt: Gij gaat ledig, ledig gaat gij, voort, naar uw arbeid. Zo komt de ziel in nood en ellende, in jammer en dood, en verlangt hartelijk naar verlossing en vrijheid.

4. Aan de andere zijde is Farao het beeld van de satan en de macht der duisternis, door welke de levende ziel, die nu het goede najaagt, vervolgd en hevig aangevochten wordt. De satan, die het dadelijk gevoelt, als hij een ziel missen moet, maakt zich spoedig op en valt haar op het hevigst aan. De een plaagt hij met lasterlijke, de ander met twijfelmoedige gedachten, alsof zij iets wilden beginnen, dat zij nooit tot stand kunnen brengen, dewijl het of reeds te laat is, of wel dat zij al te grote zondaren zijn, en hun dan ook zeer handig deze of gene bijzondere zonde voorhoudt, of zelfs tracht te overreden, dat zij de onvergeeflijke zonde begaan hebben.

Anderen plaagt hij met twijfelingen aangaande de waarheid van Gods Woord, ja zelfs of er wel een God, een Christus, een duivel en een eeuwig leven is, zo dat de mens zich als onbeschrijfelijk verwerpelijik en reddeloos beschouwt.

Anderen plaagt hij met onnodige muggenzifterij, gevaarlijke bespiegelingen en spitsvondige vragen; waarom dit? Waartoe dat? Hoe dat te verstaan? Hoe kan men het overbrengen, dat de ziel volstrekt verstaan moet en nochtans niet kan? Hij stelt zich ook

wel voor als een prediker der wet en doet ontzaglijke eisen. Het is nodig, zegt hij, dat de gebeden tot een verbazende lengte uitgerekte worden, terwijl men zich buiten staat gevoelt langer dan ten hoogste vijf minuten te bidden.

De minste mistasting is terstond een onvergeeflijke misdaad. Of hij drijft de kentekenen, waaraan men de genadestaat beoordelen zal, door tot in het oneindige. Zou men zich kunnen troosten met de gedachte, dat men genade ontvangen heeft, dan moest men ook niet de geringste zondige neiging hebben; want die in de Geest leeft, moet ook door den Geest de werken des vleses doden.

Of wel: waren de vertroosting van de echte stempel geweest, dan zouden zij niet zo spoedig verdwenen zijn. Of, was men in waarheid een kind Gods, dan zou men niet zo dor zijn, dan zou dit en dat niet gebeuren, enz. Zo kan de begenadigde ziel dikwijls in een engte komen gelijk aan die, waarin Israël te Pi-Hachirôth verkeerde, of zoals Jeremia zegt: als tussen twee rijen stenen liggen, zodat er geen uitkomen is, en hij met de Psalmist klaagt: “De vijand vervolgt mijn ziel, hij vertreedt mijn leven ter aarde.” (Ps. 143:3.)

De satan wendt ook andere middelen aan en tracht de mens te verlammen, door hem af te raden zich reeds zo jong aan zulk een ellendig leven bloot te stellen aan alle genoegens en vreugde zich te onttrekken. Hij moest daarmee liever wachten tot een meer gevorderde leeftijd, want dat het dan nog vroeg genoeg zou zijn. Hij moest eens bedenken, welke zwaarigheden hem in de weg stonden, en of het niet beter was, vooreerst daarmee volstrekt nog niet te beginnen.

En deze inblazingen geschieden met een kracht, die gelijk is aan de verzengende hitte der zon, waardoor alle planten verwelken, zodat de ziel meent, dat zij verzinken zal. Daarbij komt de kracht van het zondige bederf des vleses, die de ziel nooit in die mate ervaren heeft, als juist nu, terwijl zij van dat alles wenst volkomen verlost te worden.

Dan openbaren zich wellicht deze of gene verzuchtingen:

*Heer' Jezus, mijn bederf is ondoorgrondlijk diep,
Veel dieper dan ik 't wist, toen mij Uw genade riep.
Ach, reinig mijn gemoed van mijn verborgen zonden,
Steeds groter dan de schuld is Uw genâ bevonden.*

Of wel een stalen ongeloof, een onbuigzame hardheid des harten maken de mens zo hard als een bevroren land. Allerlei ongedierte legt zich in het hart, dat modder en slijk opgeeft. O welk een jammer! zoals Hiskia roept: “Heere, ik word onderdrukt! wees Gij mijn Borg!” en David (Ps. 65:4): “Ongerechte dingen hadden de overhand over mij, maar onze overtredingen, die verzoent Gij.”

De radeloze en reddeloze toestand van Israël is een afbeelding van de drukkende onmacht, die de levendgemaakte zondaar in zich ontwaart. Terug naar Egypte, in de dienst der zonde, dat wil hij niet; voorwaarts kan hij niet. Het gaat hem zoals Hiskia zegt: “De kinderen zijn gekomen tot aan de geboorte, en er is geen kracht om te baren.” Het willen, ja dat heeft hij, maar het volbrengen vindt hij niet. Hij verontschuldigt zich niet meer met zijn onmacht, maar hij beschouwt haar als de grootste ellende, zoals zij dan ook wezenlijk is.

Te moeten geloven, om daardoor gerechtvaardigd en een erfgenaam des eeuwigen levens te worden; niet te vrezen, maar met blijmoedigheid en vrijmoedigheid te moeten toetreden en niet te kunnen, is dat geen grote ellende en nood?

Spijs en drank in grote menigte en van de heerlijkste soort voor zich te zien staan, stromen van vergevende genade voor alle zonden, twaalf korven vol kracht, vrede en blijdschap, en nochtans niet toe te treden, niet toe te tasten, niet te kunnen eten, hoewel men moet en mag; te mogen drinken van de heerlijke wijn uit Eskol, opdat men tot verzadiging verkwikt worde, en dat altemaal niet te kunnen, mag dat niet jammer en ellende heten?

Zou dat het gemoed niet verslagen maken?

“De ellendigen en nooddruftigen zoeken water, maar er is geen; hun tong versmacht van dorst.” Dan mocht de ziel wel met Jesaja zeggen: “Heere! waarom doet Gij ons van Uw wegen dwalen, waarom verstokt Gij ons hart, dat wij U niet vrezen? Wij zijn leem en Gij zijt onze Pottebakker. Ach Heere, zie van de hemel en aanschouw onze ellende.”

Geef deze geplaagde geen vermaning, zoals de trotse Bildad de verootmoedigde en geplaagde Job gaf, toen hij tot hem zeide: “Indien gij naar God vroeg zoekt, en tot de Almachtige om genade bidt; zo gij zuiver en recht zijt, gewisselijk zal Hij nu opwaken om uwentwil en Hij zal de woning uwer gerechtigheid volmaken;” maar geeft hun liever als gij kunt, aanwijzingen, wat zij doen moeten, want daarom is het hun te doen.

5. Maar ziet, juist de Rode zee, die Israël zo verderfelijk scheen, bracht hun het grootste voordeel aan. En juist dat smartelijk gevoel van zonde, ellende en onmacht, dat de levende zondaar zo zeer in verlegenheid brengt, wendt zich tot zijn grootste voordeel. Want dat alles moet dienstbaar worden tot hetgeen, waartoe eens de blindheid de blindgeborene, en de dood een Lazarus diende, namelijk ter ere Gods, opdat de Zone Gods daardoor verheerlijkt worde.

6. De weg, langs welke Israël verlost werd, was door een groot wonder gebaad, scheen voor de natuur zeer gevaarlijk en vreesverwekkend en was voor de Egyptenaars verborgen. Dat geldt ook van die weg, op welke de Heere de zijnen ten leven leidt. Door een zeer groot wonder, ja door een reeks van wonderen is hij bereid; want wat zijn de geboorte, het leven en lijden, de dood en de opstanding van Christus anders dan Goddelijke wonderdaden?

Zijn des Heeren leidingen niet van die aard, dat zij voor het begrip en verstand zeer gevaarlijk schijnen te zijn, gelijk dan ook wezenlijk de eigen wijsheid, kracht en schoonheid van lieverlede volledig ten gronde gaan, en het naar de regel gaat: “Hij moet wassen en ik minder worden.”

Maar wat weet of begrijpt de natuurlijke mens daarvan? Niets! het is hem dwaasheid, hij kan het niet verstaan. Wat moet hij denken van de innige treurigheid der boetvaardigheid en van de uitbundige blijdschap over het erlangde kindschap? In dat alles kan hij niet anders zien dan dweperij, verbeelding en dwaasheid. Ja, is niet het ganse leven der gelovigen met Christus verborgen in God? Zijn zij zichzelf niet een wonder? Begrijpen zijzelf de weg der zaligheid en het zalig worden uit genade, en kunnen zij het licht anders zien dan in het licht?

“Wij hebben de Geest uit God ontvangen”, zegt Paulus, 1 Cor. 2, “opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn.”

Al mocht de weg voor Israël ook vreselijk schijnen, zo was het hun toch een bijzondere bemoediging, dat zij Mozes en Aäron en de beenderen van Jozef bij zich hadden, die uitdrukkelijk bevolen had, dat zij ze moesten medenemen en in Kanaän begraven.

Zo kan het ook voor de christenen in hun rampspoed zeer opwekkend zijn, uit de Psalmen te zien, hoe de heiligen eertijds eveneens geoefend zijn geworden, maar vooral, dat Jezus Christus Zelf geleden en ons daarin een voorbeeld gegeven heeft, opdat wij Zijn voetstappen zouden navolgen; en niet alleen dit, maar ook, dat Hij met en bij de Zijnen is te allen dage, bijzonder in de nood, om ze daaruit te rukken en hen tot eer te brengen, en wel als zulk een Heere, Die dood was en leeft van eeuwigheid tot eeuwigheid.

7. Zouden wij ook niet verder de uitgestrekte arm van Mozes en de sterke oostenwind in aanmerking nemen, die God liet waaien? Wat was het, dat eens duizenden te Jeruzalem herschiep en van bittere vijanden van Christus tot Zijn hartelijke vereerders maakte, die bereid waren elke gewelddadige dood om Zijntwil te ondergaan?

Waren het de woorden van Petrus? Waren het de predikatiën van Paulus, waardoor scharen van blinde heidenen onder het kruis van Christus verzameld werden? Was het 't geluid der bazuinen, dat de muren van Jericho deed vallen? Ach neen, de almachtige arm des Heeren was het. Maar aan wie is deze geopenbaard? Zijn levendmakende kracht is het, die zich in de bekering van elke zondaar vertoont, die door niets minder bewerkt kan worden, gelijk het ook de kracht Gods is, in welke de bekeerde bewaard wordt tot de zaligheid.

Is het niet, volgens Efeze 1, de uitnemende grootheid Zijner kracht, die zich openbaart in hen, die geloven, naar de werking der sterkte Zijner macht? Is het niet God, Die krachtig in ons werkt, beiden het willen en het werken? Deze kracht wil also vrij, onafhankelijk, almachtig zijn in de zwakken, opdat zij alles vermogen door Hem, Die hun sterkte is, Die in hen werkt wat Hem welbehaaglijk is, en zonder welke zij niets vermogen.

Een sterke oostenwind verhief zich en maakte de weg door de zee droog, en een sterk geluid, als van een geweldig gedreven wind was het teken van het nederdalen des Heiligen Geestes op de apostelen. Als Hij blaast, dan wordt alle vlees als gras en alle heerlijkheid des mensen als een bloem des velds. Hij is het, Die levendmaakt.

Hij is de helderschijnende wolk, die Israël de rechte weg toont, die hen met moed en blijmoedigheid vervult, al wandelen zij ook in een duister dal. Hij is het, Die Christus Jezus verheerlijkt, zodat wij in Hem geloven, zoals Hij ons van God geworden is tot wijsheid, rechtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing; en zij, die door deze Geest geleid worden, zijn kinderen Gods. Maar die de Geest van Christus niet heeft, komt Hem niet toe.

Deze wind waait uit het oosten, en Jesaja spreekt ook van een scherpe oostenwind, waarmede God Zijn volk bedroeft; maar waaruit die nuttigheid voortspruit, dat hun zonden ophouden. En komt niet zowel onze ellende als ons heil uit het oosten? Daar was het Paradijs en de slang en de ene ongehoorzame, door welke de zonde en met haar de dood in de wereld gekomen, en tot alle mensen doorgedrongen is.

Maar daar was ook het Bethlehem en Golgotha, en de ene gehoorzame, door welke velen gerechtvaardigd worden. Daar is de Zon der gerechtigheid opgegaan, die haar

koesterende stralen ook op ons werpt, en vanwaar ons een eeuwige dageraad zonder wolken tegemoet wenkt, in zoverre wij kinderen des lichts en des daags zijn, en in het licht wandelen, zoals Hij in het licht is.

8. De wolk, die van boven het volk Israëls overschaduwde, hen tegen de vervolgende Egyptenaars beschermde, als een verkoelende dauw op hen nederdaalde, en door haar zachte schemering als een lamp diende, dat alles is als een beeld te beschouwen van de bloedige gehoorzaamheid van het Lam Gods en Zijn voldoende gerechtigheid, met één woord, van Zijn gezegend Middelaarschap tussen God en de mensen.

Uit haar druipt een verkwikkende dauw des vredes in het hart en een genezende balsem voor een gewond geweten, ja een vrede Gods, die alle verstand van engelen en mensen te boven gaat. Hier vindt de gejaagde ziel een Toevlucht tegen de hitte en tegen alles wat haar met gevaar dreigt, dewijl de Naam des Heeren een sterke Toren is, waarheen de rechtvaardige loopt en in een hoog Vertrekt gesteld wordt.

Hier schitteren al de Goddelijke eigenschappen in het mildste en zachtste licht, en zelfs die gerechtigheid der Goddelijke Majesteit, welke buiten de Middelaar, voor de zondigen en zijn zondigheid erkennende mens zo verschrikkelijk is, wordt een zodanige, die, indien wij onze zonden belijden, ze ons vergeeft en ons reinigt van alle ongerechtigheid.

Hier opent zich de onuitputtelijke Fontein van blijdschap des christendoms, die zo overvloedig is, terwijl de ganse wereld met haar heerlijkheid niet instaat is, ware bevrediging te geven.

“De Heere zal over alle woning van de berg Sion en over haar vergaderingen scheppen een wolk des daags en een rook en de glans eens vlammeende vuurs des nachts; want over alles wat heerlijk is zal een beschutting wezen. En daar zal een hut zijn tot een Schaduw des daags tegen de hitte, en tot een Toevlucht, en tot een Verberging tegen de vloed en tegen de regen.” (Jes. 4:5, 6.)

9. Eindelijk is de Rode zee een beeld van de doop, en alzo van al hetgeen de ziel nodig heeft tot reiniging van haar zonde. Noodzakelijk is dat wonderbare middel, waarvan het verstand niets weet, niets weten kan, en waarvan het, helaas! zo menigmaal ook niets weten wil, namelijk het bloed van Jezus Christus, de Zone Gods, Dat ons reinigt van alle zonden.

De Rode zee is de diepte, waarin de zonden der uitverkorenen verzonken zijn, zodat zij wel gezocht, maar niet gevonden kunnen worden. De zee, die de satan met zijn heir en de oude mens verslindt, verstikt en doodt, en een nieuwe mens in ons binnenste levendmaakt, die naar God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid.

Dat is het dierbare bloed van Jezus Christus, Die Zichzelf Gode geofferd heeft door de Heilige Geest, dat door Zijn wonderkracht alleen ons geweten reinigt van dode werken, om de levende God te dienen. Dat bloed kome over ons en over onze kinderen!

Hoewel niet zo volstrekt noodzakelijk als dat bloed en de daarmee onafscheidelijk verenigde levendmakende Geest, zijn toch tot reiniging onzer zonden en tot doding van de oude mens ook nodig allerlei lijden en aanvechtingen van buiten en van binnen, waarom het daaraan bij ware christenen dan ook niet ontbreekt.

Was niet Mozes de meest geplaagde man op aarde, en riep niet reeds Jakob voor hem, uit: “Alles is tegen mij!” David geloofde tot lijden geschapen te zijn; Asafs bestraffing was

elke morgen nieuw, en Paulus spreekt van vele verdrukkingen. Maar hij stelt ze ook als zeer heilzaam voor, waar hij zegt, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt en de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop; dat de Vader der geesten een iegelijke zoon, die Hij aanneemt, kastijdt, hem ten nutte, opdat hij Zijn heiligheid deelachtig worde.

Hij geeft het lijden als een kenteken van het kindschap op; zodat hij leert dat zich God daarin jegens ons gedraagt als kinderen. Hij, die alzo zonder lijden, zonder tuchtiging is, is ook geen kind.

Daarom wil Jakobus, dat de gelovigen het als louter blijdschap achten zullen, als zij in allerlei verzoekingën komen; en Petrus beweert: hoewel zij voor hen een oorzaak van droefheid waren, werd toch hun geloof daardoor gelouterd, en veel kostelijker bevonden dan goud, dat door het vuur beproefd wordt.

En wie zou het lijden en de tuchtiging willen ontvliesen, al waren zij ook nog zo gevoelig, als zij bevorderlijk zijn, om hem toe te bereiden voor het erfdeel der heiligen in het licht; indien hij tenminste dat erfdeel enigermate waardeert, gelijk het betaamt. De kastijding wordt toch ook afgewisseld met de liefelijke vertroostingën, die juist de christen in de reinste hoedanigheid en dikwijls in een overvloedige mate worden geschonken.

Tenslotte willen wij nog aantonen, wanneer bij de ware christen zich iets gelijksoortigs openbaart als bij Israël, toen zij door de Rode zee gingen. Het is dan als hij na lange strijd eindelijk die volheid des heils, welke in Christus Jezus voor de boetvaardigen geopend is, met een gelovige toeëigening in het licht des Heiligen Geestes aanschouwt.

Wij zien dat de wandelende kinderen Israëls ook van enige trommels voorzien zijn, en zouden dat wel als een onnodige last beschouwen, die zij liever hadden moeten achterlaten. Wellicht wilden zijzelf ze menigmaal wegwerpen; maar neen! Ziet hoe Mirjam en een koor van vrouwen aan gene zijde der zee haar muzikale werktuigen ter hand nemen; hoort, zij zingen met reien!

O! heerlijke muziek, die Gods eer en heerlijkheid verkondigt! O kostelijke reien! mocht een iegelijk zo kunnen zingen en huppelen. Dat bewerkt het bloed van Christus en hij, die het hier na het doorwandelde dal der boetvaardigheid deelachtig wordt, heft hier beneden reeds psalmen aan, en ontvangt eens een harp, (en wat zal dat voor een harp zijn!) grijpt in haar, door de adem des Geestes bewogen snaren, en zingt het lied van Mozes en het Lam. Amen.